

Chá đách vá gái tián gán tiám cám chay, nên tôi hay tháy ông bán già á chá áy.

Ông tâm sá vái tôi, tháng nào cũng phái gái vá nhà năm ba trăm, khi cho đáa em, khi giúp ngái bán cũ, khi gái cho mát ngái không quen nháng chá vì tháy hoàn cánh khó khăn cáa há đáng trên tá nhát báo tuán trác. á trên đát Má, xá vẫn minh giàu có, ngái ta không phái lo cái ăn cái mác vát vá, mà nhiáu khi thám tô phá không dám ăn, ván chiác quán đã mác hán mái năm nay, chiác xe cũ đã có lúc nám đáng mà ông ván có đá tián đá gái đáu đáu vá cá háng.

Cá háng, nái tá đó ông đã ra đi, thá không ngoánh mát lái, chá khoan nói chuyán có ngày trá vá, khi nái đó còn bán ngái đã dày xéo không chá có bán thân và gia đình ông mà còn làm cho cá dân tác ông khán khá. Váy mà, mái ngày nháng tin tác á quê nhà, trên báo chí, qua đài phát thanh, trong đài truyán hình ván nhá đáp vào mát ông, rán ràng bên trong tai ông không làm ông dát bá ra đác. Xáp tá báo lái rái, tát màn ánh TV đi rái, ông còn ngái đó, có khi láng ngái. Có khi ông cám tháy mát ngác nhá sáp đán cán đau tim, có khi ông cám tháy mát nóng báng nhá láa đát nhá triáu cháng cáa cán cao máu hay cũng có khi ông cám tháy rái nhá cán hát sinh lác. Tuái già, nhiáu đêm thác giác, vào phòng vá sinh xong, trá lái giáng, ông không ngá tiáp đác, cái tin ban chiáu trên tá báo ván lán ván trong đáu óc, làm ông trán trác.

Tin tác á quê nhà đái vái ông có ba loái làm phián đán ông, loái chính sách cai trá cáa nhà nác, loái tình tráng xã hái suy đái và loái thiên tai, nghèo đói.

Ngày mián Nam thát trán quá nhanh chóng, rái ông bán già cáa tôi, ngày áy tuái còn thanh xuân, phái táp trung vào nhà tù Cáng Sán, ông tháng kín đáo tâm sá vái bán bè náu nhá ông ngái tù trong này vài ba năm mà dân tình mián Nam no ám, hánh phúc hán ngày trác thì chính ông và bán bè ông đã có lái. Nháng rái nái đau cá nhân, sá đói lánh cáa mát ngái tù cáa ông, nghĩ ra không thám gì vái nái nhác nhán cáa gia đình ông cùng cá dân tác tá Nam ra Bác. Đác láp, Tá do, Hánh phúc cháng qua chá là cái bánh vá làm tán máu xáng cáa hàng triáu thanh niên nhiát huyát nháng ngá thá và cá tin. Vì sao ngái ta lái so sánh đái sáng nông thôn ngày nay còn thua xa cá thái Pháp thuác, vì cáng hào ác bá hôm nay đáy ráy và cháng ai khác xa là bán cám quyán có đáng tách. Vì sao có ngái đã lám lá đi theo tiáng gái cáa đáng Cáng Sán, đã bá tù thái Tây, bá tù Quác Gia rái giá đây lái bá tù đái chá đá Cáng Sán, mà không ao ác đác ra tù, chá ao ác đác trá lái nám trong nhà tù đái thái Pháp thuác. Thái Tây cũng không nái có cánh “bát tại, đá đát” hay đánh ngái đán chát nhá cáa bán công an đái nay mà không bá kát tái.

Ông đọc bài phỏng vấn thu thập của phóng viên báo chí về tình trạng trẻ em Việt Nam ở Campuchia chỉ mới 8 tuổi đã phải đi khách phục vụ cho bọn người thích uống rượu mà ông chỉ y nước mắt. Cháu ông ở đây, tuổi còn đi học, lo ăn lo ngủ. Lo người nào, chỉ đâu nào đã xưa đâu rồi nhưng đứa trẻ nhốt vào chốn địa ngục trần gian. Có thể đời nào mà tìm thân đàn bà bỏ rơi rồi nhốt ở Công Sơn hôm nay, lập làm vợ người nhân, lập đi đi nuôi thân, lập mang thân đi đổi lấy tiền. Ở quê nhà, bây giờ món hàng phục vụ như món thịt phải ngoài chợ, ai cũng coi trọng trình độ, gia phong hay đi uống rượu nhậu, miễn sao cho có được tiền. Cũng vì được tiền người ta bán cả danh dự, cả danh dự của đời người. Xã hội đó tha hóa đến mức khó có thể tưởng tượng ra nổi, thế nhưng viên chức cao cấp cho đứa trẻ đi kiếm sống ngoài chợ để đi uống mang thói lưu manh, lưu manh gót, đi uống cáng.

Mấy hôm nay tôi nghe tin bão lụt, trận bão số 9 đánh vào miền Trung, người nói là hai tỉnh Quảng Nam và Quảng Ngãi. Lại thêm những kẻ không nhà, thêm người chết. Bọn tin này chỉ chỉ làm cho những người ở Việt đau lòng hơn là khi nghe tin, cũng trận bão này mấy ngày trước thì qua Philippine. Một đứa gì nóng lòng, xót ruột, mà cũng khá nóng tính, đã gợi ý kiến đến tòa soạn: “Bão Số 9 đánh vào miền Trung: 38 người chết, 90 tàu chìm, 100 ngàn nhà bị mất mái. Những chuyến như thế này thì tôi không đăng báo rồi rồi rồi bà con có thể giúp đỡ cho được bào trong những lúc tuyệt vọng. Còn chuyến gì đâu không thì tôi là lên. Thịt không ra trò trên gì. Mong quý vị hãy hướng về quê hương đang chìm trong bão lũ miền Trung. Và nên tìm gót qua mấy chuyến chính trị. Mong lắm thay.” Cái câu “còn chuyến gì đâu thì là lên!” đáng lẽ dành cho nhà cầm quyền trong nước hơn là để miệng miệng báo hại người chết có niềm vui đến tin. Dân đói, dân chết, ưu tiên cứu trợ là niềm vui của ai, chức chức không phải ưu tiên là của “đám tha phẫn người cứu thế” này, trong khi nhà nước còn lo những chuyến như là hội, thì hoa hồng, thì uống bia, xây thêm sân golf... để tô vẽ cái bề mặt tráng lệ bề ngoài.

Người ta kêu hại người “hơn thù, chết phá thế quốc” mà tuôn hàng triệu đô la về cứu đói, như vậy thì có phải chúng ta vẫn không hề ôm chuyến chính trị hay không, trong khi rõ ràng trên những đường phố có thể, “Việt Kiều” làm sao sánh với “Việt Công” về tài sản, lợi ích tiêu pha, ăn xài huy hoàng.

Tôi thường nghĩ ông bạn già của tôi, rồi về quê hương đã hai mươi năm, nhưng “chân đi xa, trái tim bên nhà” như là những Trích Công Sơn. Có những lúc ông mệt mỏi vì những chuyến công, có lúc ông ngủ quên cho thân phận con người trong chợ búa, cũng có lúc ông mỏi lòng vì cảnh nghèo đói thiên tai, đứa đầy trên quê hương. Ông không biết làm gì hơn, chỉ tìm tình bạn những đứa trẻ nghèo đói, chia sẻ với những người bạn của bà con ruột thịt hay được bào của ông. Ông biết cái thân thế gầy còm đang mang chức vụ kia, đang cần bồi dưỡng, nhưng chỉ có thể chờ đợi chứ không thể, mà ông còn tìm thêm, thì khi ung thư càng ngày càng phát triển. Cái ác có khi thế, nhưng cái ác không tồn tại. Ông vẫn nhớ câu “Đem đi nghĩa để thế hung tàn, lấy chí nhân để thay cường bạo” trong Bình Ngô Đại Cáo.

“Chân đi xa, trái tim bên nhà...”

Tác Giả: Huy Pháng

Thứ Hai, 05 Tháng 10 Năm 2009 18:55

Cháa lúc nào, ông bán già cáa tôi mong sáng thêm đác vài ba năm náa nhá bấy giá. Sung sáng hay nhác nhám ông đáu đã trái qua, sáng thêm vài năm náa đá nhìn tháy cá háng thay đái. Ôi tám lòng cáa nháng ngái tha háng nhá ông bán già cáa tôi đây, đám làm sao hát!